

ROZDZIAŁ 1

WPROWADZENIE

---

*Najbardziej abstrakcyjną ideą, jaka daje się pomyśleć,
jest genialność zmysłowa.*

Jakie medium może je przedstawić?

Jedynie i wyłącznie muzyka.

*Jest ona siłą, burzą, niecierpliwością, namiętnością,
czymś z gruntu lirycznym.*

Søren Kierkegaard, *Enten – Eller*, 1843

(Kierkegaard, 1970, s. 31)

1.1.

Przedmowa

Nic nie zapowiadało, że kiedykolwiek napiszę książkę, tym bardziej kilkusetstronicowy podręcznik akademicki. To miłość zaprowadziła mnie do tego momentu w życiu. Poświęcę jej przedmowę *Zarażonych dźwiękiem*. Ostrzegam, ta część nie jest napisana językiem akademickim. Początek i zakończenie książki pragnę uczynić bardziej osobistą przestrzenią. Zadbaj o bliższą relację między autorem a czytelnikiem. Poznajmy się zatem.

Piszę te słowa w siódmym roku pracy nad książką, która jest już prawie gotowa, a także w piątym roku od porzucenia szalonej pracy 24/7 w branży eventowej. Nadal jestem aktywny na rynku muzycznym i marketingowym, ale już nie spieszę się jak dawniej. Pasja, której poświęciłem tak wiele lat, oczywiście, nadal trwa. Ale moje życie bardzo się zmieniło. Mam wrażenie, że moja relacja z muzyką wznosi się dzisiaj na inny poziom wtajemniczenia.

Powiedz mi, czego słuchasz, a powiem ci, kim jesteś...

Włączyłem właśnie utwór *Music* w wykonaniu Johna Milesa z 1976 roku. Dawno go nie słyszałem. Fragment tego, nieco monumentalnego w warstwie muzycznej, manifestu Milesa brzmi: *życie bez mojej muzyki byłoby niemożliwe, bo w tym świecie*

pełnym problemów moja muzyka pcha mnie do przodu. Ten tekst jest dobry na początek naszego spotkania.

Muzykę kocham od dziecka. Podobnie może stwierdzić miążdżąca większość czytelników. Potwierdzają to także wyniki moich badań, które prezentuję w tej książce. Zapewne macie podobnie do mnie. Pamiętam swój pierwszy magnetofon i kasety, pierwsze koncerty polskich artystów, pierwsze podśpiewywanie w domu, pierwsze audycje radiowe w Dwójce i Trójce z Markiem Niedźwieckim, Tomaszem Beksińskim, Markiem Gaszyńskim czy Bogdanem Fabiańskim. Pierwsze winyle *The Dark Side of the Moon* Pink Floyd, *Akademia Pana Kleksa* Andrzeja Korzyńskiego i pierwszą płytę Lady Pank. Wreszcie pamiętam pierwsze spotkania z wielkimi gwiazdami polskiej estrady w domu rodzinnym. Dobrze zapamiętałem Jonasza Koftę, Krystynę Prońko, Krzysztofa Krawczyka, Halinę Frąckowiak, Marka Bilińskiego, Zdzisławę Sośnicką, Ewę Bem czy duet Marek i Wacek.

Najważniejszym przełomem w moim muzycznym życiu był koncert Pat Metheny Group, który wszystko we mnie obudził. Było to w pierwszej połowie lat 80. podczas festiwalu Jazz Jamboree. Artyści promowali wówczas swój koncertowy album *Travels*. Byłem w wieku mojego syna, chodziłem do podstawówki. Siedzieliśmy z ojcem w warszawskiej Sali Kongresowej w Pałacu Kultury, dosyć wysoko, z lewej strony amfiteatru. Cóż to była za uczta! Pamiętam, że było ciemno i bardzo zaskoczyły mnie te dźwięki, ta motoryka, ten baśniowy świat muzyczny. Wgapiałem się w kosmicznie wyglądające, świecące na czerwono i jakże inaczej brzmiące gitary Pata. *Podkład* już miałem, dzięki słuchaniu *czarnej muzyki* z lat 70. na winylach, na *nielegalu* w gabinecie taty.

A później wszystko poleciało z góry, szukałem siebie w muzyce. Zdarzyły się więc: okres punkowy, rockowy i Róbrege, okres bluesowy, okres piwniczny – krakowski, Stonesi i Faith No More w Pradze, okres klubowy, w tym rave. Aż przyszedł czas sklepu Indigo, klubu Filtry i moich przyjaciół tam grających. Rock połączył się z funkkiem, nadeszła taneczna elektronika, tam poznałem lepiej rap i techno. Beastie Boys słuchałem już od początku liceum. Koncert Red Hot Chili Peppers w Berlinie Wschodnim w 1992 roku to też było coś. Niesamowity mix. Tak właśnie narodziły się Pozytywne Wibracje. I taka muzyka została we mnie na dobre. Później pojawiły się światy Pinacolady, Pieprzu i Wanilii czy Sygnowano Fabryka Trzciny. Razem z niezującym już Michaeliem Moritzem wydaliśmy też funkowe After Hours. Pracując przez 5 lat w Universal Music Polska, zjechałem setki koncertów, jednej nocy poznałem chłopaków z U2 i Howie’ego B. Spotkanie z moją ukochaną Sinead O’Connor na ulicy w Dublinie, podczas Eurowizji z Anią Jopek w 1997 roku, to także osobna opowieść. Wciąż odkrywałem nowe przestrzenie, gotowy na jeszcze więcej różnorodnej muzyki.

Po trzydziestce pokochałem jazz i muzykę poważną. Uwielbiam operę, Konkursy Chopinowskie, pianistów i koncerty symfoniczne. Zarazem nadal nie rozumiem muzyki współczesnej i źle na nią reaguję.

Mam też swoich idoli, którym jestem wierny już od kilkudziesięciu lat. Bardzo intensywnie interesuję się życiem i słucham wszystkich nagrań w wykonaniu jednego z najwybitniejszych polskich pianistów Artura Rubinsteina. Przez lata byłem psychofanem Prince'a (jego trzech koncertów, na których byłem, z całą pewnością nigdy nie zapomnę) i Davida Bowie. Kształtowało mnie także tworzenie audycji muzycznych dla moich słuchaczy w Radiu PiN przez 9 lat i w Radiospacji – przez ponad 2 lata. Dzisiaj, można powiedzieć, że symbolicznie, z radością i największą przyjemnością, wracam do tych klimatów *starych winyli u ojca*. Moją kolekcję wielu tysięcy płyt CD zamieniłem na playlisty na Spotify. Im mniej się dzieje w muzyce popularnej, także tej światowej, tym więcej wynajduję pereł z czasów minionych. To jest jak *never-ending story*, nigdy nie jest tak, że znamy już wszystko. I to jest piękne.

Ufam, że niedługo, na dodatek niedrogo, będziemy *streamowali* koncerty. Wyświetlimy je w jakości 3D, a może i 4DX na pół ściany w salonie¹. Nie boję się jednak o przyszłość biznesu koncertowego. Skoro radio nie zastąpiło koncertów, to i *streaming* tego nie uczyni. Muzyka *na żywo* nie może się znudzić, tego doświadczenia nie da się zastąpić, nawet przez użycie najbardziej wyrafinowanej technologii. Widziałem w życiu tysiące koncertów w Polsce i na całym świecie. Wziąłem udział w setkach festiwalu. Sam zorganizowałem około 150 koncertów, tak artystów polskich, jak i wielkich gwiazd zagranicznych. Większość z nich organizowaliśmy z moim współnikiem dla przyjemności, wynikało to z naszej pasji i tak zwanej *zajawki*. Wiem, że nasza publiczność to wyczuwała. Współorganizowałem też kilka festiwalu muzycznych i kilka wielkich imprez masowych, nawet dla 100 000 osób. Przeżycie dobrego koncertu, na dodatek ulubionego artysty, czy też wyjazd na festiwal z przyjaciółmi to dla mnie prawdziwe święto i żadna – nawet szybko zmieniająca się – *kultura iwentu*² tego nie zmieni. Nie ma nic piękniejszego.

Natomiast jedynym festiwalem na świecie, na którym – każdego dnia – od południa do późnej nocy przesiaduję wyłącznie na koncertach, a towarzystwo schodzi na drugi lub trzeci plan, to *North Sea Jazz* w Rotterdamie. Tu moim towarzyszem jest po prostu muzyka – piętnaście scen i 1200 wyśnionych artystów w jednym miejscu

¹ Prognozuję, że już za kilka, maksymalnie kilkanaście lat będziemy wyświetlali w dowolnym miejscu złożone światy, podobne do VR i Metaverse, jako obrazy jakości lepszej niż 8K UHD.

² Nawiązuję tu do znakomitej pracy pod tym tytułem *Wielozmysłowa kultura iwentu* z 2010 roku, autortwa Tomasza Szlendaka, wspominam o niej w dalszej części książki.